

Jordi Fité ha ajudat a dirigir *Penjats*, l'última producció de la barcelonina sala Villarroel

Resulta evident que cultura sabadellenca, és a dir, la que es fa a Sabadell de forma majoritàriament *amateur*, és una bona factoria d'artistes professionals. No costa gaire trobar exemples d'actors, músics o artistes plàstics formats a les entitats locals que n'han 'transcendit' per dedicar-se exclusivament a allò que fins llavors havien practicat només "després de treballar", com s'acostuma a dir. Una de les darreres incorporacions a la nòmina dels que han sabut convertir la seva afició en professió és Jordi Fité. Després d'actuar i dirigir a grups de teatre com la Joventut de la Faràndula o el Teatre del Sol; i de superar un primer i arriscat experiment de constituir companyia pròpia, Il·lús Teatre, aquest jove

La cultura sabadellenca genera un nou creador professional

Marc Sabater i Casas

però gens inexpert 'home de teatre' ha fet el salt a l'escena professional amb *Penjats*, una comèdia amb tocs amargs del britànic Tim Firth que actualment es pot veure a la cartellera de la barcelonina Sala Villarroel.

Certament, Fité ja havia fet d'altres incursions en el món de l'escena professional, sobretot si aquest s'entén com el que reverteix en una remuneració pels que s'hi dediquen. Resulta evident, però, que això no abasta a definir tot el que el concepte significa. El propi interessat reconeix que *Penjats* és un punt i

apart respecte als altres treballs que integren el seu currículum artístic. És la primera ocasió en la que ha treballat amb un equip completament professionalitzat, compartimentat, amb sòlides exigències qualitatives, elevats pressupostos i, sobretot, una determinada intencionalitat i un espai destacat a la cartellera de la capital catalana.

A la producció de la Villarroel, Fité ha fet les funcions d'ajudant de direcció de l'anglesa Tamzin Townsend, que signa el muntatge. Tot i les moltes malinterpretacions que sovint s'han donat -i es donen- a aquesta feina i l'obscuritat en què es desenvolupa, el cert és que, més enllà de ser un excel·lent primer graó des d'on iniciar un ascens sòlid, és una tasca considerablement important. Sobretot si, com és el cas, el muntatge és el resultat de la feina en equip que actors, direcció i ajudantia de direcció realitzen en els assajos. No és freqüent que es destaquï, però muntatges com *Penjats* són, quasi sempre, el resultat de la cooperació entre aquests tres pols, factor al que es deu el seu nivell d'efectivitat escènica. No és agosarat, doncs, dir que el muntatge no és només l'estre-

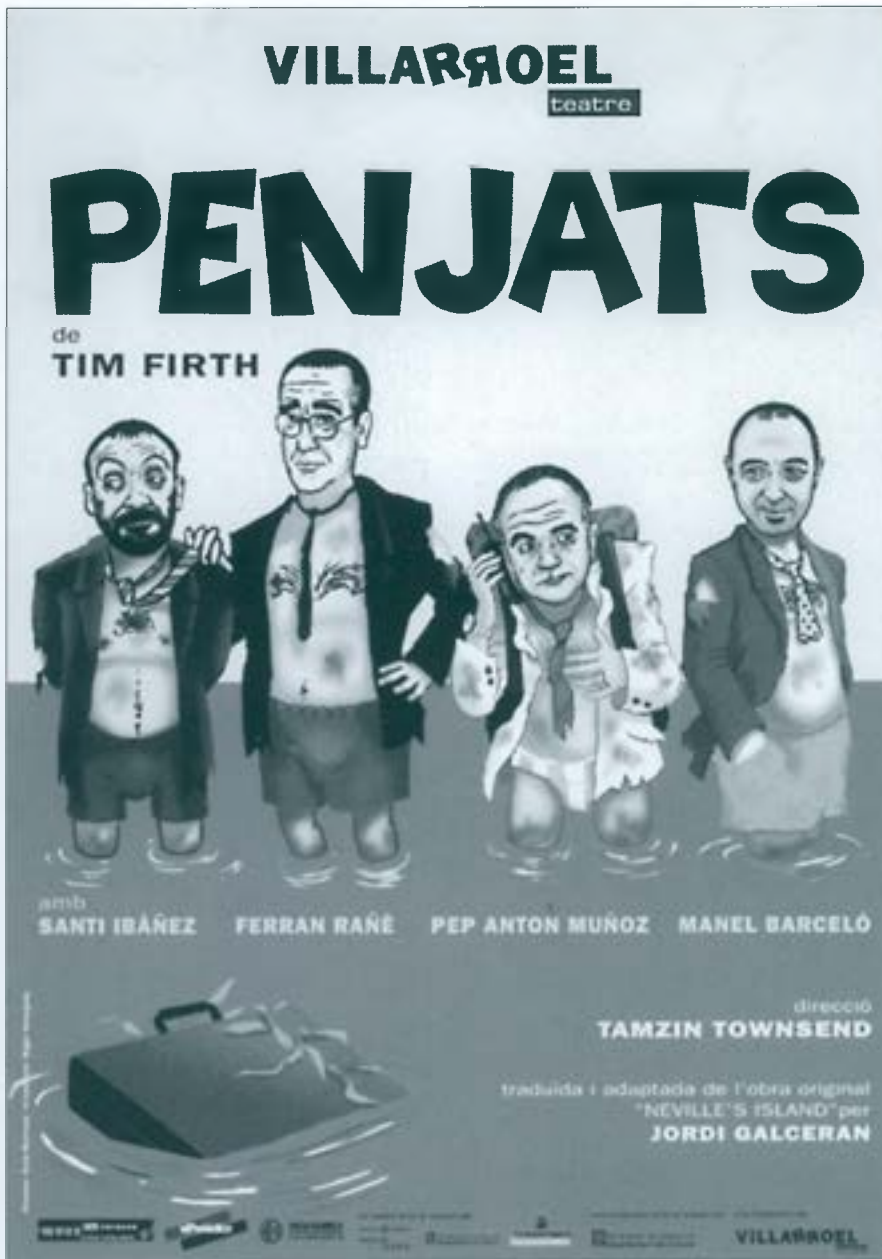

na de Jordi Fité en el món del teatre professional. També és una la seva estrena. Així, a seques.

El sabadellenc es va incorporar al muntatge l'estiu passat per una temeritat amb un final feliç. Després de sentir per la ràdio les intencions dels promotors de la Sala Villarroel de muntar l'obra de Firth es va oferir a col·laborar en el muntatge, tenint en compte que ell n'havia vist la versió estrenada a Londres fa uns anys amb el títol de *Neville's Island*. L'argument va convèncer i el ja nou professional del teatre es va integrar a un equip que, curiosament, ha acabat elaborant una proposta escènica molt semblant a la de la capital britànica.

Penjats és una comèdia que no té l'amabilitat com a única finalitat. També vol excitar a la reflexió i d'aquí que, en les seves últimes escenes, amargantegi una mica. El dramaturg Jordi Galceran s'ha encarregat d'adaptar-ne l'argument a la nostra realitat més propera, de manera que la peripècia de la peça es basa en els intents de quatre alts executius de la Companyia d'Aigües de Barcelona per ser rescatats de l'illa deserta a la que han anat a parar després d'interpretar erròniament una de les pistes del joc de formació empresarial en el que participaven. El que havia de ser una demostració palpable del potencial del treball en equip i de la cohesió de grup es convertirà en un martiri que farà sortir la veritable cara dels quatre protagonistes i els farà evolucionar cap a aquell cantó de la seva personalitat que mantenien ocult.

La pròpia progressió argumental demostra que no estem davant de quatre rols requerits d'un tractament merament epidèrmic. I, aquí, el primer encert del muntatge: un repartiment integrat per Manel Barceló, Santi Ibáñez, Pep Anton Muñoz i Ferran Rañé, quatre actors capaços de curar-se en la tessitura d'una comèdia a voltes desenfadada, però d'una notable profunditat interpretativa. De tots, és Barceló el que, pel seu paper i per la seva execució, demostra combinar millor aquests dos estrats, oferint amb tot un nivell que els altres no rebaixen en absolut. Només per veure aquests quatre actors, d'altra banda mediàticament discrets, *Penjats* ja val una visita a la Villarroel.

Però hi ha més. El propi Jordi Fité reconeix que juntament amb el text i els actors, el muntatge té un potentíssim reclam en l'escenografia. I, lògicament, té tota la raó. El muntatge és una demostració del potencial tècnic del teatre i de com aquest pot esdevenir, des de la senzillesa i la modèstia, tant espectacular com el seu referent cinematogràfic. Damunt l'escenari s'ha instal·lat una autèntica illa deserta en la que no hi falta ni l'aigua, perquè els protagonistes del muntatge hi arribin completament xops. Els efectes especials sonors i una il·luminació exemplar fan de l'espai escènic un motiu més, i no pas secundari, per deixar-se caure per Barcelona.

La Cultura de la nostra ciutat pot estar orgullosa d'aquesta seva nova incursió en el terreny professional i, per dir-ho d'alguna manera, supralocal, sobretot perquè és difícil que la tasca de Jordi Fité en aquest àmbit es quedi aquí. Com a creador, aquest sabadellenc ha esgrimit suficient perícia com per pujar més graons d'aquesta escala que se li ha obert al davant. Potser l'única llàstima del cas, i de pràcticament tots els altres, és que la ciutat no generi les oportunitats suficients com perquè tot el procés no es pugui desenvolupar, en una primera i obligatòriament superable instància, dins del seu terme municipal.